

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 585/4, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, se sídlem náměstí Republiky 1, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2018, č. j. MMP/073255/18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2019, č. j. 17 A 112/2019 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 3. 2018, č. j. MMP/073255/18, byla L. M. (dále jen „přestupkyně“) uznána vinnou přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se přestupkyně dopustila tím, že dne 18. 11. 2017 řídila v Plzni motorové vozidlo v takové době po předchozím užití návykové látky, kdy byla ještě pod jejím vlivem, neboť znaleckým posudkem z oboru toxikologie byla v její krvi prokázána přítomnost pervitinu o koncentraci 670 ng/ml. Za tento přestupek jí byla uložena pokuta 11.250 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu devíti měsíců.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Namítal, že nebyly splněny podmínky pro jeho vydání, protože správní

orgán rozhodl v řízení o přestupku, aniž by řádně a bezchybně zjistil skutkový stav věci. Tuto vadu žalobce spatřoval v tom, že žalovaný kvalifikoval jednání jako přestupek, přestože měl k dispozici toliko znalecký posudek z oboru toxikologie. Nařízením vlády č. 41/2014 Sb., o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou (dále jen „nařízení vlády“), je stanovena mezní hodnota 25 ng/ml metamfetaminu, při jejímž dosažení se řidič považuje za ovlivněného touto návykovou látkou. Sám správní orgán konstatoval, že mezní hodnota byla ve věci překročena téměř 27násobně, hodnota považovaná za toxickou pak trojnásobně. V případech takové koncentrace návykové látky v krvi je pravidelně vedeno trestní řízení, o čemž vypovídá i Pokyn obecné povahy nejvyššího státního zástupce č. 5/2019. Žalovaný neobstatal dostatek podkladů pro závěr o tom, zda jednáním řidička naplňuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, nebo přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2019, č. j. 17 A 112/2019 - 46, tuto žalobu zamítl. Poukázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16, podle kterého v případech čistě vertikálních vztahů, v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno důvěru v akty veřejné moci a právní jistotu nabytí práv pokládat za zásadní a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu. Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud k tomu přeci jenom dojde, aby zásadně nesl následky svých pochybení. Nezbytnost ochrany důvěry v akty veřejné moci a z nich nabytých práv však může být oslabena tam, kde není dána dobrá víra v jejich správnost či zákonnost. Platí přitom, že dobrá víra se předpokládá a je na veřejné moci, aby její existenci vyvrátila. Předpokládanou dobrou víru přestupkyně žalobce nemohl vyvrátit, protože k této otázce nic neuvedl. Ohrožení závažného veřejného zájmu pak sice žalobce v základních obrysech tvrdil, krajský soud ovšem nepřisvědčil, že by šlo o ohrožení v intenzitě odůvodňující zrušení rozhodnutí žalovaného. Je zde totiž řada okolností, které závažnost veřejného zájmu snižují.

[4] Prvotní veřejný zájem na trestání deliktů byl ve věci naplněn již tím, že žalovaný identifikoval skutek jako závažné ohrožující jednání na úseku dopravy, shledal přestupkyni vinnou a uložil jí v zásadě odpovídající trest. K závěru o akceptovatelné povaze trestu soud dospěl přesto, že žalobce uvedl, že považuje za sporné, zda jsou tresty ukládané trestními soudy nezřídka nižší, než tresty ukládané správními orgány. Pokud to totiž žalobce skutečně považoval za sporné a nesouhlasil v této otázce s žalovaným, měl tomu přizpůsobit svůj procesní postup a sporným to fakticky učinit tím, že by předložil důkazy o tom, jaké tresty zpravidla ukládají trestní soudy. Ohrožením vskutku závažného veřejného zájmu pak není podle krajského soudu ani samotná absence „výchovného“ účinku trestního řízení, tedy že přestupkyně nebyla vystavena jinému způsobu uplatňování procesněprávních vztahů při obdobném výsledku řízení (trestu). Dostačujícím důvodem pro ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu není ani údajná nejednotnost v uplatňování trestní represe. V poměrech konkrétní věci není zřejmé, v čem má údajná nerovnost jednotlivců před zákonem spočívat, jelikož není sporné, že v obvodu působnosti

pokračování

žalovaného byl postup policie i správních orgánů jednotný, ustálený a předvídatelný, a tedy že žalovaný posuzoval obdobné případy obdobně.

[5] Podle krajského soudu žalobci ve skutečnosti nejde o ochranu závažného veřejného zájmu v jednotlivých žalovaných věcech. Tyto věci mu slouží jako pouhý prostředek k prosazení obecné myšlenky. Snaha o takové sjednocení rozhodovací praxe ovšem naráží na dvě zásadní překážky: 1) Žalobce mylně považuje za vhodný postup ke sjednocení údajně závadné rozhodovací praxe orgánů činných v trestním řízení žalobu podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), která ze své podstaty směřuje vůči správním orgánům v pravomocně skončených konkrétních věcech. Jde o retrospektivní snahu zasahovat do již uzavřených individuálních vztahů na úkor jednotlivců namísto včasného uplatnění pravomoci v rámci soustavy státního zastupitelství či neformální spolupráce orgánů činných v trestním řízení k plošnému sjednocení prospektivní povahy. 2) Takové sjednocování rozhodovací praxe je nejen nevhodné, ale i problematické s ohledem na trestní povahu rozhodnutí žalovaného a zákaz dvojího stíhání či potrestání podle čl. 4 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (publikovaná pod č. 209/1992 Sb.).

[6] Žaloba k ochraně veřejného zájmu je prostředkem k obnově řízení v autonomním smyslu čl. 4 odst. 2 protokolu č. 7 Úmluvy. Podstatou podané žaloby není existence nových skutečností, ale tvrzení o podstatné vadě předešlého řízení, která mohla ovlivnit rozhodnutí ve věci tak, že přestupkyně byla shledána vinnou méně závažným deliktem, než který stanovuje platné právo. To může být důvodem pro obnovu (pokračování původního) řízení ve smyslu čl. 4 odst. 2 protokolu č. 7 Úmluvy, pokud je dáno těžké porušení procesních pravidel, které vážně podryvá integritu předchozího řízení (srov. odst. 132 a 133 rozsudku velkého senátu ESLP ve věci *Mihalache proti Rumunsku* č. 54012/10 ze dne 8. 8. 2019).

[7] Krajský soud uvedl, že v případech jednání spočívajícího v řízení automobilu pod vlivem návykové látky přichází do úvahy v zásadě tři skutkové podstaty deliktů - podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, podle § 125c odst. 1 písm. c) téhož zákona a podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Pro závěr správního orgánu o tom, zda se podezřelý dopustil některého z výše uvedených deliktů, je tedy nezbytné, aby si učinil jasno o tom, zda podezřelý řídil pod vlivem jiné návykové látky a jak výrazný vliv na jeho schopnosti tato látka měla (míru ovlivnění řidiče). Skutkový stav zjištěný v projednávané věci správním orgánem vypovídal jak o ovlivnění návykovou látkou, tak zčásti i o míře ovlivnění (ze záznamů policistů a lékaře o jízdě a chování přestupkyně *prima facie* neplyne závěr o vyloučení způsobilosti přestupkyně k řízení). Za toho stavu není zřejmé, proč by si žalovaný měl bez dalšího ujasňovat, zda se ve věci jedná o přestupek, nebo trestný čin. Nelze totiž pominout konkrétní důvody, které policejní orgán vedly k odevzdání věci, ani ustálenost policejní praxe. Mezi žalobcem a žalovaným nebylo sporné, že orgány policie setrvale posuzovaly řízení pod vlivem jiných návykových látek jako jednání mající znaky přestupku, nikoliv trestného činu. O tom svědčí i obsah a množství žalob nejvyššího státního zástupce, které v obdobných věcech podal u Krajského soudu v Plzni v průběhu roku 2019. Při konsistentní policejní praxi a prakticky nezměněném zjištění o skutkovém stavu v řízení před správním orgánem není zřejmé, k jakému věcnému výsledku by měla

sloužit snaha postoupit věc zpět policii, která setrvale zastávala právní názor, že nejde o trestný čin. Dovozuje-li z toho žalobce systematické selhání správního orgánu, zjevně se mylí. Pokud došlo k systematickému selhání, tak na straně orgánů činných v trestním řízení.

[8] Krajský soud přesto žalobci přisvědčil, že řízení před žalovaným trpí procesní vadou. Rozhodnutí žalovaného ani správní spis totiž neposkytují oporu pro závěr, že byl spáchán pouze přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy řízení pod vlivem, a ne delikt závažnější. Zjednodušující je však tvrzení žalobce, který z této vady dovozuje právě nejistotu o věcné příslušnosti žalovaného. Zjevně totiž pomíjí policejním orgánem správně uvedenou skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, která taktéž předpokládá vyloučení způsobilosti řidiče kvůli vlivu návykové látky. Žalovaný ve správním řízení nicméně možnost použití § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nevyloučil, protože nedospěl k jasnému závěru o tom, zda byl řidič návykovými látkami ovlivněn, nebo byla jeho způsobilost vyloučena. V řízení před žalovaným tedy došlo k vadě, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, což by za běžných okolností odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí. Běžné okolnosti ovšem dány nejsou, protože nelze přehlédnout povahu napadeného rozhodnutí ani důvody pro podání žaloby. Pochybení žalovaného nelze hodnotit jako těžké porušení procesních pravidel vážně podryvající integritu předchozího řízení, neboť postup žalovaného v zásadě odpovídal ustálené (byť nesprávné) praxi i konkrétním okolnostem případu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jejímž prostřednictvím se domáhá zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel nesouhlasí s tezemi krajského soudu o dobré víře pachatele ve správnost rozhodnutí správního orgánu a o nedostatečné intenzitě veřejného zájmu na jeho zrušení. Je-li nezákonné rozhodnutí správního orgánu výlučně důsledkem nezákonného (deliktního) jednání účastníka řízení, nelze o dobré víře vůbec mluvit a dovolávat se jí. Provinivší se osoba totiž rozhodnutím přestupkového orgánu žádná práva nenabyla, natož pak v dobré víře. Dobrá víra ve správnost rozhodnutí v rovině objektivní vycházející z principu presumpce správnosti rozhodnutí pak trvá jen do doby, než je zákonem stanoveným způsobem rozhodnuto, že tomu tak není. Dobrá víra ve správnost rozhodnutí logicky nemůže bránit nápravě nezákonného rozhodnutí. Poukaz krajského soudu na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 946/2016 je nepřipadný. Výklad krajského soudu by vedl k nezrušitelnosti rozhodnutí správního orgánu o trestném činu jako o přestupku a deliktním jednání by nemohlo být projednáno jako trestný čin pro překážku *ne bis in idem*.

[11] Nelze si snad představit závažnější veřejný zájem, než zájem na tom, aby o deliktech občanů rozhodoval věcně a místně příslušný orgán veřejné moci, resp. aby jednání vykazující znaky trestného činu nebylo posouzeno nepřislušným správním orgánem. Jeden

pokračování

skutek nelze současně hodnotit jako přestupek a jako trestný čin. Trestní řízení má přitom přednost, neboť z (negativní) definice přestupku vyplývá, že je jím pouze takový čin, který není trestným činem. V důsledku neúplného zjištění skutkového stavu, na jehož základě bylo jednání postihnuto jako přestupek, byla založena překážka *ne bis in idem* bránící posouzení trestněprávní odpovědnosti. Zásadě *ne bis in idem* není na překážku obnova řízení podle zákona a trestního řádu příslušného státu (čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě), tedy ani proces vyvolaný žalobou podle § 66 odst. 2 s. ř. s.

[12] Krajský soud podle stěžovatele nedocenil význam § 64 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“). Daný případ je specifický tím, že to byl právě policejní orgán, který, aniž by zahájil úkony v trestním řízení, věc s úředním záznamem toliko oznámil správnímu orgánu. Nešlo ani o odevzdání věci z trestního řízení. Správní orgán má povinnost posoudit povahu činu z hlediska, zda jde o přestupek, či nikoli. Oznámení činu jako přestupku (byť policií), správní orgán nijak nezavazuje a nezakládá pravomoc správního orgánu postihovat trestný čin jako přestupek. Rozhodne-li správní orgán o jednání, které je trestným činem, je rozhodnutí vydáno absolutně věcně nepříslušným orgánem. Pokud by byla přestupkovému orgánu věc z trestního řízení odevzdána [§ 159a odst. 1 písm. a), § 179c odst. 2 písm. d) zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu], nebo postoupena (§ 171 odst. 1 trestního řádu), byl by vázán v tom smyslu, že jednání není trestným činem. Oznámení se dělo bez vědomí orgánů činných v trestním řízení, na jejichž „dohled“ žalovaný při posuzování deliktního jednání odkazuje.

[13] Podle stěžovatele byl skutek, za nějž byla přestupkyně uznána vinnou, na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu nesprávně kvalifikován jako pouhý přestupek, ačkoli okolnosti nasvědčují spáchání trestného činu, a to s ohledem na mimořádně vysokou koncentraci návykové látky v krvi přestupkyně, která se v době řízení motorového vozidla nacházela ve stavu vylučujícím způsobilost řídit motorové vozidlo (hranice toxicity byla překročena více než trojnásobně). Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že by v daném případě postih pro trestný čin nebyl „vskutku v závažném veřejném zájmu“. Takový pohled by znamenal rezignaci na společenskou a bezpodmínečnou ochranu života a zdraví lidí. Účelové a irelevantní je z tohoto pohledu posuzování možných sankcí uložených ve správním a trestním řízení, jakkoli se mohou zdát podobné. Úkolem správního soudu není hodnotit či předvídat výsledek trestního řízení. V případě projednání věci v trestním řízení mají orgány činné v trestním řízení dostatek zákonných institutů, jimiž mohou reagovat na tuto specifickou situaci a případnou míru postihu upravit tak, aby dopady na přestupkyni byly minimalizovány.

[14] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem soudu, že spis poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, podle nějž byla řidička pouze ovlivněna a její způsobilost nebyla vyloučena. Naopak, domnívá se, že skutková situace byla přinejmenším rozporuplná a vyžadovala zásadní skutková doplnění, přičemž přinejmenším zakládala důvodné pochyby o tom, zda řidička naplnila skutkovou podstatu trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku.

[15] Stěžovatel poukazuje na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. 7 Tdo 979/2015. Správní soudy by neměly odhlížet od judikatury trestních soudů, ve které byla řešena stejná problematika, byť správní soud touto judikaturou není vázán. V případě návykových látek odlišných od alkoholu je třeba vždy provést individuální posouzení věci s ohledem na osobu pachatele. V souzené věci není dosud postaveno najisto, zda přestupkyně „pouze“ řídila osobní motorové vozidlo po užití návykové látky, nebo zda se tohoto jednání dopustila ve stavu vylučujícím způsobilost k takové činnosti. Sám krajský soud konstatoval, že nelze rekonstruovat úvahy žalovaného při volném hodnocení důkazů. Jestliže správní orgán neobjasnil, zda posuzované jednání bylo přestupkem, nemohl tím spíše mít jasno ani o své věcné příslušnosti k projednání věci. S ohledem na dosud zjištěné (posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie) lze důvodně pochybovat, zda lze skutek hodnotit pouze jako přestupek. Žádná ustálená praxe, tím méně praxe sporná, přitom nemůže vylučovat uplatňování zákonného postihu v případě tak závažného jednání, jako je řízení motorového vozidla pod tak vysokým vlivem návykových látek, jako tomu bylo v posuzované věci. Jednou z možností, jak prokázat, nakolik byl pachatel návykovou látkou ovlivněn a jaký důsledek mělo toto ovlivnění na způsobilost řidiče k řízení vozidla, je provedení znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

[16] Krajský soud se podle názoru stěžovatele mylí, pokud tvrdí, že účelem podaných žalob bylo řešit rozdílnou aplikační praxi, pokud jde o právní kvalifikaci řízení motorového vozidla pod vlivem metamfetaminu. Žaloby měly naopak odstranit toliko individuální (regionální) vybočení z jinak jednotné praxe, podle které se řízení motorového vozidla pod vlivem drog v intenzitě, která přímo vylučuje způsobilost řídit motorová vozidla, jednoznačně posuzuje jako trestný čin. Stěžovatel žalobami reagoval pouze v těch případech, ve kterých došlo k excesu ze zavedené praxe a kde prostředky trestního práva již postupovat nelze, neboť dalšímu legálnímu postupu brání zásada *ne bis in idem*. Podle stěžovatele je v souzené věci dán vysoký stupeň veřejného zájmu na uplatnění prostředku k ochraně jednoty právního řádu, kterým je správní žaloba nejvyššího státního zástupce.

[17] Žalovaný považuje kasační stížnost za absurdní, stejně jako desítky žalob podaných krajskému soudu v údajném veřejném zájmu. Žalovaný se shoduje s posouzením krajského soudu a nemá potřebu vyjadřovat se k polemikám stěžovatele nad hodnocením dobré víry přestupkyně. Považuje však za nutné zopakovat své úvahy o úplné absenci tvrzeného veřejného zájmu na zrušení rozhodnutí správního orgánu. Tvrzený zájem na potřebě „trestního“ postihu byl bezpochyby adekvátně naplněn potrestáním protiprávního jednání. Stěžovatelova žaloba je naopak v příkrém rozporu s tímto zájmem. Snaha o nereálné přísnější postižení (proti zásadám subsidiarity trestní represe) totiž může vést k úplnému omilostnění přestupkyně. Je totiž mnohem pravděpodobnější, že po případném zrušení rozhodnutí správního orgánu by k odsouzení za trestný čin nedošlo a pak je téměř jisté, že k dalšímu (opětovnému) potrestání v rámci správního řízení z důvodu promlčení nedojde. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že v takovém případě bude po státu požadována náhrada škody s předpokládaným regresním dopadem na správní orgán. Žalovaný dále zmiňuje, že tresty v rámci „trestního“ soudnictví nejsou v obdobných kauzách přísnější, ba naopak.

pokračování

[18] Žalovaný neměl v souzené věci žádné pochyby o projednání věci jako přestupku. Vyloučení spáchání trestného činu je úkolem orgánů činných v trestním řízení, nikoli správních orgánů. Zcela zásadně je třeba odmítnout stěžovatelův názor, že policejní orgán oznámil žalovanému věc bez vědomí služby kriminální policie a vyšetřování. Útvary Policie ČR jsou jedním celkem, a tedy orgánem činným v trestním řízení. Pokud se tento orgán činný v trestním řízení nesporně domnívá, že o trestný čin nejde, není žádný důvod, aby správní orgán činil jakékoli kroky k „prokázání“ své pravomoci. Stěžovatel uvádí jako jediný podklad pro jeho domněnku o možném spáchání trestného činu vysokou koncentraci návykové látky, která sama o sobě neříká nic o možném stavu vylučujícím způsobilost pachatele. Neexistuje žádná objektivně daná hranice, která by znamenala stav vylučující způsobilost konkrétní osoby. Žalovaný považuje za úsměvnou argumentaci o možném maření lidských životů účastníků silničního provozu, ke kterému jen dílem náhody nedošlo. Takovou argumentaci lze použít u téměř všech porušení právních předpisů při provozu na pozemních komunikacích. Stěžovatel konstatuje, že v obdobných případech je pravidelně vedeno trestní řízení. K tomu žalovaný uvádí, že mu nejsou známy žádné takové případy z působnosti jeho správního obvodu ani obvodu jemu náležejících orgánů činných v trestním řízení.

[19] Žalovaný si je a byl vědom potřeby znaleckých posudků z oboru psychiatrie pro případ, že je dáno rozumné podezření, že jde o stav vylučující způsobilost. To by však v dané věci mělo vliv pouze na kvalifikaci přestupku, jinak by tuto proceduru měly znát a praktikovat orgány činné v trestním řízení pro splnění jejich povinnosti vyloučení trestného činu. Žalovaný však v daném případě takové podezření neměl.

[20] Žalovaný nesouhlasí se stěžovatelovým tvrzením, že zasahuje proti excesům z jednotné praxe. Žalovaný obdobné (stejně) věci rozhoduje obdobně (stejně) již řadu let nejen s vědomím orgánů činných v trestním řízení, ale právě na základě jejich názoru. Podle žalovaného je zde závažný veřejný zájem na tom, aby „tato absurdní žaloba byla zamítnuta“.

III. Posouzení kasační stížnosti

[21] Soud při posuzování kasační stížnosti dospěl k závěru, že je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[22] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[23] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval,*

napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[24] Ačkoli je kasační stížnost obsáhlá, lze argumentaci stěžovatele shrnout tak, že podle jeho názoru v dané věci okolnosti nasvědčovaly tomu, že nešlo o přestupek, ale o trestný čin, žalovaný proto měl věc podle § 64 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích předat orgánu činnému v trestním řízení. Neučinil-li tak, došlo k rozhodnutí věci věcně nepřislušným orgánem. Správní orgán nedostatečně zjistil všechny skutkové okolnosti. Tato skutečnost podle stěžovatele má nutně vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť je zde dán silný veřejný zájem na potrestání přestupkyně „správným“ orgánem, tedy trestním soudem.

[25] Nejvyšší správní soud veden závěry vyslovenými v judikatuře Ústavního soudu vychází z toho, že podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Důvěra jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu, ať už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní, je jedním ze základních atributů právního státu. Princip dobré víry pak působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci (nálezy ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, ze dne 9. 11. 2004, sp. zn. I. ÚS 163/02, ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. II. ÚS 2742/07 aj.). Je proto stěžejí akceptovatelné, pokud orgán veřejné moci při výkonu veřejné moci autoritativně přezkoumá a osvědčí určité skutečnosti, čímž vyvolá v jednotlivci dobrou víru ve správnost těchto skutečností a v samotný akt státu, aby následně konstatoval, že je třeba jej pro zjištěná pochybení odstranit či uplatnit jiné negativní následky (nálezy ze dne 3. 12. 2007, sp. zn. I. ÚS 544/06, a ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09). Tyto závěry platí i pro uplatňování dozorčích procesních prostředků ochrany objektivního práva.

[26] Polemika stěžovatele, podle které v souzené věci nelze uvažovat o dobré víře přestupkyně, neboť rozhodnutím žalovaného žádná práva v dobré víře nenabyl, se míjí s odůvodněním napadeného rozsudku. Krajský soud svou argumentaci nezaložil na východisku spočívajícím v nutnosti chránit práva přestupkyně nabytá v dobré víře na základě rozhodnutí žalovaného, ale na potřebě chránit princip dobré víry v objektivní rovině, tedy poměřovat důvěru přestupkyně ve správnost aktu veřejné moci oproti stěžovatelem tvrzenému závažnému veřejnému zájmu na zrušení tohoto aktu. Jak krajský soud správně uvedl, je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud k tomu přeci jenom dojde, aby zásadně nesl následky svých pochybení. Takové východisko pak plně odpovídá shora citované ústavní judikatuře (včetně obecných závěrů citovaných krajským soudem z nálezu sp. zn. I. ÚS 946/16). Krajský soud tímto svým závěrem nezpochybňuje možnost přezkoumání správních aktů, jak namítá stěžovatel. Zcela správně však zdůrazňuje nutnost pečlivě vyvažovat důvěru adresáta veřejné správy ve vztahu k veřejnému zájmu, který má být přezkumem, resp. zrušením rozhodnutí správního orgánu chráněn, a to tím spíše, pokud jde o rozhodnutí pravomocné.

pokračování

[27] Jak totiž uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16 (bod 61), „rozhodování o žalobě podané podle § 66 odst. 2 soudního řádu správního tedy musí zohlednit okolnosti konkrétní věci tak, aby bylo veřejnému zájmu na zachování zákonnosti učiněno zadost, ale zároveň aby negativní následky do práv jednotlivců odpovídaly jejich podílu na vzniklé nezákonnosti (mezi prvky právního státu totiž patří obě: jak zachování objektivní zákonnosti, tak zachování důvěry v zákonnost postupu orgánů veřejné moci)“ a dále (bod 64): „Je-li správní rozhodnutí napadené žalobou k ochraně veřejného zájmu v rozporu s objektivním právem (nebo vydáno na základě vad řízení), musí správní soudy při svém rozhodování zohlednit, z jakých důvodů k přijetí takového rozhodnutí došlo, a jaké následky by jeho zrušení mělo. V mezích výše nastíněných modelových skupin situací tedy budou jednotlivé případy hodnotit z hlediska dobré víry, důvěry v zákonnost vydaných rozhodnutí, ale i podílu na důvodech jejich nezákonnosti.“ Je tedy zřejmé, že při hodnocení důvodnosti žaloby podané nejvyšším státním zástupcem podle § 66 odst. 2 s. ř. s. je nutno vážit na jedné straně zájem na zachování objektivní zákonnosti a na straně druhé zachování důvěry v zákonnost postupu orgánů veřejné moci.

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že shodně s krajským soudem v posuzované věci neshledal narušení závažného veřejného zájmu, pro který by mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno.

[29] Ze správního spisu plyne, že řidička jela rychlostí cca 50 km/h při pravém okraji vozovky. Měla nervózní, unavené chování, nenápadnou a ustrašenou náladu, koordinované pohyby, jistý postoj i chůzi, normální řeč i paměť. Tomu v zásadě odpovídá záznam vyšetřujícího lékaře, podle něhož měla přestupky jasné vědomí, zdvořilé chování, normální náladu, normální řeč i jistou chůzi. Měla však i rozšířené zornice. Správně provedla pokus prst - nos, při testu podle Romberga III se projevil třes víček. Celkově jevila známky užití návykové látky. Při takto zjištěném stavu policejní orgán věc postoupil žalovanému, protože dle jeho mínění mělo jednání řidičky jednání znaky přestupku, a nebyly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že jde o trestný čin [§ 74 odst. 3 písm. a) přestupkového zákona].

[30] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje stěžovatelův názor, podle kterého oznámení přestupku, byť učiněné orgánem policie, správní orgán v zásadě nezavazuje, pokud jde o posouzení povahy činu. Postup podle § 73, resp. § 74 zákona o přestupcích slouží pouze k předání informace správnímu orgánu o tom, že byl (podle názoru orgánu policie) spáchán přestupek, v čem spočívá a kdo jej měl spáchat (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014 - 39). Účelem povinnosti policie provést nezbytná šetření a o výsledku těchto šetření sepsat úřední záznam je tak pouze napomáhat ke zjednodušení výchozí pozice správního orgánu, který přestupkové řízení vede a který rozhoduje o tom, zda byl či nebyl spáchán přestupek, a kdo je za něj odpovědný (rozsudek ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 89/2015 - 33). Povinností správního orgánu poté, co mu je oznámen přestupek, je tedy na základě dosud získaných důkazních prostředků, případně doplněných o další důkazní prostředky nutné pro posouzení věci, vyhodnotit, zda se v dané věci vůbec jedná o jednání splňující definici přestupku (§ 5 zákona o přestupcích) a zda zde nejsou skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin. V případě, že by dospěl k závěru, podle kterého zjištěné skutečnosti nasvědčují spáchání trestného činu, je povinností správního

orgánu postupovat podle § 64 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a věc bezodkladně předat orgánu činnému v trestním řízení. Otázku své příslušnosti k projednání věci řeší správní orgán jako otázku „předběžnou“, týkající se splnění procesních podmínek pro vedení řízení. Není proto třeba, aby se jí v odůvodnění rozhodnutí výslovně zabýval (samozřejmě za předpokladu, že v řízení o přestupku nebyla relevantně zpochybněna). Je pravdou, že jeden skutek nelze současně hodnotit jako přestupek a jako trestný čin a že postih v přestupkovém řízení vylučuje pro překážku *ne bis in idem* trestní stíhání též osoby pro téže jednání, jak poukazuje stěžovatel. V posuzované věci však k takovému hodnocení nedošlo.

[31] Žalovanému po oznámení přestupku na základě důkazních prostředků zajištěných orgánem policie a na základě dalších důkazů obstaraných ve správním řízení (podrobněji viz níže) nemohly vzniknout pochybnosti ohledně jeho věcné příslušnosti k projednání věci, resp. ohledně povahy činu jako přestupku. Skutečnosti zjištěné na základě dokazování provedeného v průběhu správního řízení nenavštěovaly tomu, že by posuzované jednání přestupkyně mělo být trestným činem.

[32] Podle stěžovatele takovou skutečnost (nasvědčující spáchání trestného činu) představuje hodnota návykové látky zjištěná v krevním vzorku. Jak ale připomíná sám stěžovatel, pouze na základě zjištění o množství návykové látky nelze učinit závěr o vyloučení způsobilosti k řízení motorového vozidla. Pro jiné návykové látky než alkohol totiž není obecně stanoveno jejich hraniční množství, při jehož dosažení by byla „automaticky“ vyloučena způsobilost řidiče bezpečně řídit motorové vozidlo. Pokud jde o požití alkoholu, podle poznatků lékařské vědy i judikatury není žádný ani nadprůměrně disponovaný řidič motorového vozidla schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, jestliže hladina alkoholu v jeho krvi dosáhne nejméně 1,00 g/kg. U jiných návykových látek než alkoholu je třeba zjišťovat konkrétní stav ovlivnění takovou látkou a porovnat ho s ustáleným posuzováním stavu vylučujícím způsobilost, který byl přivozen alkoholem, a to zpravidla za pomoci znalce (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 2549).

[33] Podle Nejvyššího správního soudu přesně tímto způsobem žalovaný v posuzované věci postupoval. Po oznámení přestupku Policií ČR zahájil správní řízení, do nějž přibral znalce a uložil mu, aby provedl chemicko-toxikologické vyšetření krve odebrané přestupkyni ke zjištění přítomnosti návykových látek a stanovil jejich množství v krevním vzorku. Ze znaleckého posudku vyplývá, že plynovou chromatografií s hmotnostní spektrometrií byl ve vyšetřovaném vzorku prokázán metamfetamin v toxické koncentraci 0,67 mg/l (670 ng/ml) a jeho metabolit amfetamin. Podle nařízení vlády se řidič považuje za ovlivněného při koncentraci metamfetaminu v krvi od 25 ng/ml.

[34] Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného plyne, že vycházel ze všech podkladů obsažených ve správním spisu, zejména z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku, žádosti o lékařské a toxikologické vyšetření a znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Přitom dospěl k závěru, že přestupkyně řídila auto pod vlivem návykové látky. Případnou skutečnost, že se přestupkyně nacházela ve stavu vylučujícím způsobilost, však nelze spolehlivě prokázat, a to již s ohledem na hodnocení jejích projevů

pokračování

policisty při silniční kontrole (koordinované pohyby, normální orientace, jistý postoj i chůze, normální řeč i paměť).

[35] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalovaný po zhodnocení všech důkazů dospěl k závěru, že přestupkyně byla v době řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky.

[36] Stěžovatel opakovaně namítá, že žalovaný měl za účelem řádného zjištění skutkového stavu obstarat znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Poukázal přitom na související judikaturu Nejvyššího soudu, od které podle jeho názoru nemohou správní orgány, potažmo krajský soud, odhlížet.

[37] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelovým názorem, podle kterého by správní orgány a soudy ve správním soudnictví neměly odhlížet od judikatury Nejvyššího soudu. Je však přesvědčen, že postup žalovaného nebyl v rozporu se závěry vyslovenými v judikatuře Nejvyššího soudu.

[38] V usnesení ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. 7 Tdo 979/2015, Nejvyšší soud uvedl (důraz přidán), že *„judikatura tedy vychází z názoru, podle něhož jestliže pachatel řídil motorové vozidlo pod vlivem jiné návykové látky než alkoholu, musí být zjištěno nejen o jakou návykovou látku a jaké její množství se jedná, ale též míra ovlivnění řidiče touto látkou. Pouhé zjištění, že řidič motorového vozidla byl v době řízení pod vlivem jiné návykové látky než alkoholu, samo o sobě nepostačuje pro závěr, že v důsledku toho byl ve stavu vylučujícím způsobilost k výkonu této činnosti ve smyslu § 201 odst. 1 tr. zák. (nyní jde o přečin podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku) o trestném činu ohrožení pod vlivem návykové látky. Nelze-li stanovit druh, množství a míru ovlivnění takovou návykovou látkou v době řízení motorového vozidla jinak (k tomu srovnej např. rozhodnutí č. 26/2008 Sb. rozh. tr.), zpravidla se nebude možno obejít bez odborného vyjádření či příbrání znalce toxikologa, přičemž jejich zpracovatelé podle výsledků odběru krve, popř. moči, stanoví druh a množství návykové látky v době řízení motorového vozidla. Na základě poznatků o množství a druhu návykové látky, event. její koncentraci, době, po kterou ji měl pachatel v těle, zjištěných reakcí a jednání pachatele znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, určí, zda a jak byl pachatel ovlivněn návykovou látkou v době řízení (srov. č. 23/2011 Sb. rozh. tr.). Po stránce subjektivní se vyžaduje u tohoto přečinu úmysl.“*

[39] V odkazovaném usnesení ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. 5 Tdo 874/2007, Nejvyšší soud k možnostem stanovení míry ovlivnění návykovou látkou „jinak“ (tedy bez znaleckého posudku) výslovně uvedl, že *„důkazem o míře ovlivnění obviněného alkoholem a snížení jeho řidičských schopností mohou být kupř. svědecké výpovědi spolujezdců, zasahujících policistů a lékařů, kteří prováděli klinické vyšetření, jakož i svědecké výpovědi o chování obviněného, eventuelně o jeho způsobu jízdy (shodně srovnej kupř. zhodnocení poznatků Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 22. 12. 1984, sp. zn. Plsf 2/84, publikované pod č. 12/1985 Sb. rozh. tr.). V posuzovaném případě lze závěr o tom, zda ovlivnění obviněného D. P. alkoholem znamenalo snížení jeho řidičských schopností natolik, že nebyl schopen bezpečně vozidlo řídit, postavit mimo jiné na svědeckých výpovědích policistů, kteří ho kontrolovali a podrobili dechové zkoušce a předtím i po jistou dobu sledovali způsob jeho jízdy ve svém vozidle, jelikož nereagoval na*

jejich signál k zastavení a ujížděl jim. Významnou výpovědní hodnotu má i zpráva lékaře, který prováděl klinické vyšetření a jenž zjistil, že obviněný D. P. byl nejistý při chůzi, a to i při chůzi po čáře, a také jinak vykazoval známky požití alkoholu.“

[40] Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 8 Tdo 1261/2018, „výsledek zkoumání znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, je podkladem, nikoliv však jediným, pro to, aby soud posoudil, zda obviněný skutečně byl ve stavu vylučujícím způsobilost, anebo zda byl návykovou látkou ovlivněn v menší míře, která případně zakládá odpovědnost za přestupek. Obdobně jako u alkoholu i u jiných návykových látek platí, že důkazem o míře ovlivnění obviněného těmito látkami a snížení jeho řidičských schopností mohou být např. svědecké výpovědi spolujezdců, policistů a lékařů, kteří prováděli klinické vyšetření, jakož i svědecké výpovědi o chování obviněného, eventuálně i o způsobu jeho jízdy apod. (srov. přiměřeně č. 36/1984, č. 12/1985, č. 26/2008 Sb. rozh. tr.)“.

[41] Lze tedy shrnout, že judikatura Nejvyššího soudu nevychází z nutnosti obstatat za účelem posouzení míry ovlivnění řidiče v každém případě posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (tato potřeba v trestním řízení může vyvstat *zpravidla*). Připouští též možnost prokázat míru ovlivnění řidiče „jinak“, a to např. na základě svědecké výpovědi spolujezdců, zasahujících policistů a lékařů, kteří prováděli klinické vyšetření, jakož i svědecké výpovědi o chování obviněného, eventuálně o jeho způsobu jízdy. V usnesení ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 6 Tz 10/2017, pak Nejvyšší soud vyslovil (bod 18), že údaje policistů o projevech obviněného mohou vést k závěru o možnosti posouzení jednání obviněného jako přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. I Nejvyšší soud tedy považuje zjištění učiněná žalovaným (bez nutnosti obstatat znalecký posudek z odvětví psychiatrie) za postačující pro závěr o naplnění znaků skutkové podstaty přestupku podle posledně citovaného ustanovení zákona o silničním provozu.

[42] S ohledem na vše shora uvedené je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že správní orgán objasnil skutkový stav tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti. Na základě takto zjištěného skutkového stavu pak nemohly vyvstat pochybnosti ani ohledně věcné příslušnosti žalovaného k projednání věci.

[43] Nejvyšší správní soud se přitom neztotožňuje s názorem krajského soudu, podle něž odůvodnění žalovaného postrádá podrobnější úvahu ohledně toho, proč bylo jednání přestupkyně kvalifikováno právě jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) a nikoli jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Naopak, výše uvedenou argumentaci opřenou zejména o téměř normální projevy řidičky při komunikaci s policisty považuje za dostatečnou pro závěr o tom, že o vyloučení způsobilosti k řízení existují natolik závažné pochyby, že kvalifikace přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nepřichází v úvahu. Soud nemá pochyb o tom, že žalovaný dostal své povinnosti podle § 3 správního řádu a zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž na základě takto zjištěného skutkového stavu bylo možno uzavřít, že došlo ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Toto dílčí pochybení však nemá žádný vliv na zákonost napadeného rozsudku, neboť náležité posouzení skutku přestupkyně z hlediska zákona o silničním

pokračování

provozu naopak svědčí o správnosti rozhodnutí žalovaného, která je zpochybňována žalobou na ochranu veřejného zájmu.

[44] Dále nelze opomenout praxi orgánů činných v trestním řízení v okrese Plzeň-město v daném období, kterou účastníci řízení nezpochybňují. Jednání spočívající v řízení pod vlivem návykové látky (pervitinu) nebylo systematicky řešeno v trestním řízení, orgány činné v trestním řízení je oznamovaly žalovanému postupem podle § 74 zákona o přestupcích (resp. předávaly postupem podle trestního řádu). O tom svědčí též desítky žalob podaných u krajského soudu v obdobných věcech stěžovatelem (přičemž rozsudek o jedné z nich byl již potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2020, č. j. 1 As 37/2020 - 27). Žalovaný proto vycházel z toho, že za daného stavu neměl „žádný důvod pokoušet se předávat věci zpět Policii ČR. V kontextu všech dotčených případů žalobou žalobce je naprosto zřejmé, že by to nevedlo k žádnému jinému výsledku“.

[45] Stěžovatel se snaží relativizovat úvahu krajského soudu, podle kterého bylo záměrem podaných žalob řešit rozdílnou aplikační praxi. Podle stěžovatele žaloby měly řešit toliko „individuální (regionální) vybočení z jinak jednotné praxe (...) V lokálním měřítku bylo zjištěno vybočení z této aplikační praxe, kdy byly obdobné případy posuzovány jako přestupek“. Tímto tvrzením však stěžovatel závěry krajského soudu nijak nevyvrací. Hovořil-li krajský soud o snaze řešit rozdílnou aplikační praxi, měl tím, jak plyne z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku, na mysli právě stěžovatelem zmiňovanou snahu o nápravu onoho individuálního, regionálního vybočení, tedy snahu o sjednocení postupu orgánů činných v trestním řízení ve vztahu k určitému typizovanému jednání (řízení motorových vozidel pod vlivem metamfetaminu) napříč celou republikou. Krajský soud správně poznamenal, že ve vztahu k přestupcům v dané oblasti bylo uplatňování práva předvídatelné a jednotné, nikoli v rozporu s principem rovnosti v právech a povinnostech. Příhodnějším způsobem, jak ono „vybočení“ řešit, bylo v dané době cestou dozorových pravomocí stěžovatele (což se s určitým časovým odstupem také stalo - srov. Pokyn obecné povahy nejvyššího státního zástupce ze dne 29. 4. 2019 č. 5/2019), nikoli snahou o zpětnou revizi pravomocných rozhodnutí správních orgánů, které žádnou ze svých povinností neporušily. Naopak, žalovaný svým postupem naplnil veřejný zájem na potrestání závažného a životy ohrožujícího protiprávního jednání tím, že dotčené jednání projednal v přestupkovém řízení a přestupkyni za její spáchání uložil adekvátní trest.

[46] Správní orgán se tedy ve správním řízení nedopustil žádného pochybení, které by mělo za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, natož nezákonnost natolik fatální, která by měla odůvodňovat zrušení jeho rozhodnutí v řízení o žalobě podané podle § 66 odst. 2 s. ř. s. ve veřejném zájmu. Krajský soud proto posoudil příslušnou právní otázku správně. V důsledku toho nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků

právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu